

— Сподіваюся, це матиме результат, — сказала я собі, проглянувши відео, яке стрімко набирало шалену кількість переглядів.

Це й не дивно. Тепер мені залишалося лише чекати на наслідки, які неодмінно будуть. Щоб не гаяти час, я вирішила виконати один із пунктів плану — переглянути свої речі. Хто знає, що я зможу серед них знайти?

Я роззирнулася. Моя кімната виглядала біднувато, хоча так лише здавалося на перший погляд. Почати я вирішила з фотостіни, що займала простір неподалік від ліжка. Ще раз ретельно оглянувши світлини і не виявивши нічого нового, я рушила далі.

Відразу біля фотостіни стояв чорний дерев'яний стіл, завалений книгами. Від нього віяло ароматом лісу. Книжки були з навчальних дисциплін і виглядали наче сьогодні куплені. Мабуть, я ними рідко користувалася. У тумбах, всередині столу, лежали чисті зошити, крім одного, з історії України. Та й там виявилася заповненою лише одна сторінка, де були написані всілякі рівняння.

— Історією це не назвеш... — пробурмотіла я, перегорнула решту сторінок, на яких нічого не було, та поклала зошит на місце.

Поблизу столу стояла шафа й навіть не одна. Усередині я знайшла різне приладдя для настільних ігор. Найвищі полицки займали мініатюрки монстрів. Вони знаходилися під склом, щоб випадково не випасти. Найбільша полиця була заповнена мапами зі світами ДНД, про що свідчив напис у кутку. Деякі карти навіть малювалися вручну, інші були надруковані. Решта полиць була присвячена мініатюрам: будівлі, величезні монстри — усі вони виглядали як справжні. Наступна шафа була заставлена настільними іграми. На усіх п'яти полицях — на будь-який смак! Більшість навіть були новісінькими.

«Дивовижна колекція, проте це не те, що мені потрібно», — зачинивши шафу, я пішла далі.

Після шаф, які, до слова, тягнулися до правого кута кімнати, дійшла черга до електроніки. На широкій тумбі стояв величезний екран. Сама тумба була забила приставками та іграми різноманітних жанрів, а на останній полиці, що була праворуч, я знайшла дещо цікаве.

Це був хрестик на ланцюжку. Я взяла його до рук. Щось у ньому було знайоме, проте згадати, що саме, я ніяк не могла. Хрестик був прикрашений дрібними декоративними камінцями, які поблискували в темноті. Надівши його на шию, я пішла далі.

Поряд із величезним екраном був вихід на балкон, який я випадково помітила, коли відсунула штори. Здавалося, світла в кімнаті більш ніж достатньо, проте виявилось, що це не так. За шторами були балконні двері й панорамні вікна, що тягнулися до підлоги. Балкон виводив на праву частину будинку, звідки можна було побачити задній та центральний входи. Варто було мені вийти, як мене оточили спалахи камер. В обличчя дмухнув сильний вітер, ніби говорив: «Ходи назад». Так я й зробила, різко стуливши штори.

«Їм нема чого більше робити, як чекати на мою появу?»

Хоча після мого оголошення репортерів поменшало. Забувши про них, я повернулася до свого заняття.

Поряд із балконними дверима був вихід з кімнати, а далі повністю пуста стіна. Зазвичай на цю стіну не потрапляв погляд. Однак якщо дивитися саме на неї, здавалося ніби уся кімната була білою, порожньою, і її за допомогою уяви можна було обставити будь-як.

— Біла кімната... — промовила я вголос, і перед очима спалахнув спогад.

Навколо все було біле, окрім невідомого темного силуета. Чуття підказувало, що за «білизою» приховувалося місце, де я знаходилась колись. Проте мозок ніби навмисно не дозволяв мені побачити усе. Раптом невідомий силует протягнув руку, у якій тримав нещодавно знайдений мною хрестик. Я помітила на його обличчі підступну посмішку. Він явно знущався наді мною, коли демонстративно випустив прикрасу з рук, а потім розчинився. Залишилася лише біла кімната та хрестик на підлозі.

— То ти в нас важлива річ? — оглянула я хрестик, що висів на моїй шії. Це точно був він.

Виходить, що я була в «білій кімнаті» ще до зникнення? Адже як тоді хрестик здався би мені знайомим і находився дома? Скоріш за все, він потрапив до мене, коли я шукала «Фантома» чи, може, ще раніше. Дізнатися про це я могла лише запитавши в інших або зачекавши, поки сама не згадаю, оскільки не була впевнена, чи носила його на людях. Можливо, він взагалі дуже старий і декілька років попросту лежав у тумбочці.

Згадавши «Фантома», я знову занурилася в роздуми. Якщо ми зустрічалися раніше, ще до мого зникнення, то як і чому? Це була випадковість? Чи він хотів використати мене? Може, я зробила щось, що привернуло його увагу?

Я точно пам'ятаю, що була в підвалі, бачила документи з інформацією про коштовне каміння. Допустімо, саме він викрав мене, тоді як і чому я бачила ті документи? «Фантом» був настільки впевнений в собі? Можливо, моє викрадення — фарс, але навіщо? Я втікала від чогось і в цьому я впевнена. Хто би не стояв за викраденням, мене б не відпустили просто так.

Була ще одна дуже важлива деталь, що сталася в день мого повернення. В лікарні хтось прикинувся медперсоналом, аби викрасти щось. Можливо, це якось пов'язано? Можливо, «Фантом» хотів перевірити мене? Адже якби я не втратила пам'ять, то могла усе розповісти.

— Ні... У цьому немає сенсу, — вголос промовила я.

Він побачив би, що я все пам'ятаю, і що далі? Вбив би? Кращим рішенням було би забратися з міста подальше. На його місці я б так і вчинила. Тоді хто, що і навіщо хотів викрасти в лікарні? Є

ще хтось, окрім «Фантома»?

І що означають незрозумілі слова того хлопця, Саші, щодо мого повернення? Та взагалі, хто він такий?

Шкода, що не можу попросити детектива допомогти мені сьогодні. Доведеться чекати до завтра. Звісно, можна було попросити в інших, але я не хотіла нікого вплутувати в це. Достатньо тих, хто вже і так замішаний. Та й зачекати один день — це не так і довго.

«Можливо, просто жити далі, забувши про все?»

Ні, точно ні. Уже запізно. Усі спогади мають рано чи пізно повернутися. Краще шкодувати про скоєні за цей час вчинки, ніж потім про те, чого я не зробила.

— Гаразд, — кивнула я сама собі, — додивимось кімнату.

Я повернулась до пошуку цікавих речей, щоб раптом не потонути у власних роздумах. Мені залишалось оглянути місце, де стояло моє ліжко, та гардеробну.

Почала з ліжка. Воно було звичайнісіньким: подушки, матрац, ковдра. Поряд із ним, у кутку, стояла нестандартна шафа. Нижня її частина виявилась розсувним диваном, а верхня частина столом і полочкою водночас. Окрім дивану, були ще пуфики, стільці, столи — і все розкладне. Шафа виявилася суцільним величезним конструктором. Якщо все з неї дістати, можна перетворити на величезний стіл, щоб грати в теніс або будь-що інше. Коли я все це таки дістала, в кімнаті різко зменшилося вільного простору.

«Цікаве рішення, а я все гадала, чому тут так порожньо».

Склавши все назад, я врешті решт зайшла в гардеробну. Я заходила сюди лише одного разу, узяла перше, що трапилося на очі та не звернула особливої уваги, як влаштований гардероб. Тут було безліч секцій, кожна з яких була підписана: «Сукні», «Худі», «Спідниці»... Унизу була полочка із взуттям, так само розділена на категорії.

Я почала розглядати одяг і помітила, що під речами у кожній секції була написана цифра. Спершу я не зрозуміла, навіщо. Але потім побачила за дзеркалом, що складалося, наче старий телефон, пам'ятку-інструкцію:

«Не знаєш, що одягти?

Кидаєш один кубик д-20, дивишся на результат та обираєш!

В секціях кидати д-8 для вибору випадкової речі.

Щастя у випадкових речах!»

Біля пам'ятки був напівпрозорий кубик «д20» та інші, з меншими значеннями, а також спорядження до фотоапарата. Проте самого приладу не було.

Я вирішила скористатися інструкцією та обрати одяг на завтра. На кубик випало «11», що відповідало секції «Худі». Я подивилася на цифру в цій шафі — «д12», проте худі всередині було аж п'ятнадцять. Я не стала над цим замислюватись й продовжила слідувати інструкції. На цей раз випало «5». Відрахувавши зверху вниз, я дістала жовте худі. Воно, до слова, було єдиним яскравим тут.

— Ну... — оглянула я худі. — Підійде, — я поклала його зверху, щоб завтра відразу взяти. — Тепер низ...

Кидати кубик на секцію я не стала, а відразу зазирнула на полицку «джинси». Їх було вісім, і цифра для кубика теж «д8». Випало «1». Це були звичайні сині джинси, які я так само поклала поверх решти.

— З цим нарешті покінчено, — зітхнула я, оглянувши ще раз гардеробну перш ніж вийти.

Тепер один із пунктів плану було виконано і можна було приступати до наступного та поговорити із Даною. Проте коли я хотіла написати й запитати, як вона, мені надійшла відповідь щодо відновлення акаунту.

«Добрий вечір, Владиславо!

Ми перевірили Ваші дані та документи й повідомляємо, що Ваша заявка на відновлення акаунту схвалена. Увійдіть в акаунт за цим посиланням. Не забудьте змінити пароль.

На все добре,

Ваша підтримка»

«Гадаю, Дана трішки зачекає...»

Я перейшла за посиланням і побачила свою сторінку в застосунку «Чатіграм» із кількома десятками тисяч сповіщень: повідомлень та уподобань світлин.

Спершу я відкрила свої листування, проте активних не було взагалі. Лише запити на повідомлення.

«Виходить, тут нічого...»

Я сподівалася щось дізнатися завдяки чатіграму, але, крім відновлення свого акаунту, нічого

не отримала. Проте в майбутньому і це могло би стати в нагоді.

Щойно я хотіла перейти до виконання пункту свого плану, як Дана випередила мене.

— Привіт, Дано, — узявши слухавку, привіталася я. Раптом роздався крик Дани. Я відсунула телефон якомога далі від вух.

— Владо! Ти дурна?! Нащо ти це зробила?!

— Тихіше, не кричи ти так!

— Не кричати?! Ти ж можна сказати оголосила війну «Фантому»! Я, я... — невпевнено та ніби пошепки продовжила Дана. — Переживаю за тебе...

— Це єдиний спосіб все з'ясувати. Гірше я не зроблю, — байдуже відповіла я. Мене все це зовсім не турбувало, через що Дана трішки заспокоїлась.

— Впевнена? — пошепки запитала вона, і на мить я справді замислилась: чи було воно того варте?

— Так, — для Дани та самої себе відповіла я. — Це допоможе з'ясувати, причетний він чи вона до мого викрадення.

— Стривай, ти гадаєш тебе викрав «Фантом»?! — Дана знову перейшла на крик.

— А-а-а, ну типу...

— Типу?! Ти ще не впевнена у цьому?!

— Ну... Так...

— Владо! Разом з пам'яттю і розум втратила?! А якщо це не «Фантом» тебе викрав? Справжньому крадію може не сподобатись, що ти присвоїла його заслуги іншій людині. Трясця, сподіваюся ти хоча б не одна вдома?

— Поки ні...

— Поки?!

— Угу. Єн увечері їде, а я аж до понеділка буду сама. Проте завтра приїде Марк замість нього.

— Ні! Так діло не піде, я їду до тебе! Не дозволю, щоб тебе ще раз викрали!

— Стривай! — скрикнула я, проте Дана поклала слухавку. — Сподіваюся, це на краще... — мовила я, подивившись на стелю.

— Гарзд, тоді гарно вам провести час, дівчата, — попрощався зі мною та Даною Єн.

— Так-так, і Вам також, — сказала з посмішкою на обличчі Дана, підштовхнувши Єна до виходу, однак це ніяк не пришвидшило його.

Дана сама по собі була досить невеликою. Особливо поряд із височенним Єном. Складалося враження, ніби мале дитя намагається посунути шафу, що була більшою вдвічі.

— Ага, до понеділка, — з легкою посмішкою відповіла я, зачинила за ним двері та повернулася до Дани. — Тепер ти, — зітхнувши, подивилася я в її карі очі. — Ходімо.

— Угу, — радісно кивнула вона та підстрибуючи пішла за мною.

Не знаю як, проте Дані вдалося домовитися з моїм батьком, щоб переночувати сьогодні в мене. Дізнавшись про це, Єн вирішив зачекати її перш ніж поїхати. Проте мене ця ідея зовсім не приваблювала. І не через те, що я була проти, а через хвилювання, що це могло бути небезпечним. Навіть попри те, що увесь будинок, як зовні, так і всередині, був під наглядом камер та сигналізації.

— А ти спокійніше, ніж я думала, — подивилася я скося на Дану, одночасно увімкнувши систему охорони.

Я гадала, що Дана відразу накинеться з обіймами на мене або буде занадто енергійна, як по відеозв'язку, проте це була ніби зовсім інша людина. Єдине, що залишалося з її енергійності, це одяг, яскравий, як Сонце влітку, пофарбоване волосся у веселку та енергійні кроки, які ставали все важчими, коли вона ледь не спіткнулася.

— А, — вона закрутила волосся на пальці, дивлячись на підлогу. — Ти ж не любиш обіймів і все таке... Ось я і не хотіла тебе нервувати...

— Та не стримуй себе... — закотила я очі й відразу після цього Дана накинулася на мене. Ми удвох впали на підлогу.

Дищ

— Ти! — хотіла я вже накричати на неї, проте солодкуватий аромат парфумів Дани заспокоїв мене. Як і її щасливе обличчя навпроти мене, всього в декількох сантиметрах. — Все, досить, — відвернула я голову вбік.

— Угусь, — ще раз міцно обійняла мене Дана перш ніж піднятися. — Така ти мені подобаєшся більше.

— Так, так, — піднялась я. — Пішли на кухню. Єн залишив солодоші.

— О, солодоші! — підстрибнула Дана та увірвалась на кухню із криком: — Рибки!

За мить вона вже опинилася біля них.

— Довго він був порожній... — радісний настрій Дани змінився.

— І як довго? — підійшла я до Дани, яка дивилася крізь акваріум, замислившись над чимось. І це «щось» явно було не з добрих спогадів.

- А-а... — розвернулась вона спиною до акваріума. — Ти ж уже знаєш про нещастя. Рік тому... — коротко відповіла вона, і я все зрозуміла. Мова про мою матір та її хворобу.

— Давай не будемо про це, — я взяла її за руку, потягнувши до столу. Єн підготував для нас різне печиво із цукерками та, звісно, чай у термочашках.

— До речі, гарний хрестик. Недавно придбала? — Дана змінила тему.

— Ні, — я зняла хрестик, передавши його Дані. — Сьогодні знайшла серед своїх речей. Думала, може, ти знаєш?

Дана взяла кулон та почала розглядати, але лише знизала плечима.

— Вибач, уперше бачу. Принаймні при мені та на навчанні ти його точно ніколи не носила.

Дивно... Дана щось недоговорює, ніби не хоче про щось говорити.

«Можливо, це зовсім не мій хрестик. Тут бувала Ліза... Хоча ні, навіщо їй взагалі було заходити в мою кімнату?»

— Ну ок. Тоді, можливо, ти знаєш Сашу. Йому двадцять п'ять. Можливо, я згадувала це ім'я або ще щось?

— Владо... — Дана підсунулася ближче до мене. — Невже це ще один красень?!

— Забудь, — закотила я очі, здогадуючись, чим це все закінчиться.

Якщо Дана не впізнавала це ім'я, виходить, він не настільки їй близька мені людина. Чи навпаки настільки близька, що я нікому про нього не розповідала. Але навіщо?

— Владу викликає Земля. Ти тут?

— А, так, — я зупинила руки Дани, якими вона махала переді мною, — просто замислилась...

— І про що-о-о? Про красенів фантазуєш чи захопилася моєю красою? — підморгнула вона, оглядаючи мене.

— А як же інакше? — підморгнула я у відповідь, різко наблизилась до Дани, нахилившись до її вух, і тихо прошепотіла. — Таких гарнюнь не так просто знайти.

— Ось як... — тихо прошепотіла вона у відповідь і взяла мене за стегна, поки зі сторони дверей не пролунав кашель.

— Кхм... Кхм... Не маю нічого проти, але...

Дана від несподіванки підстрибнула так, що ледь не випала з крісла. Я різко обернулася на голос. Біля дверей стояла Ліза в червоній сукні, яка показувала рукою на одну із камер.

— Якщо кімната вас не влаштовує, тоді хоча б відключіть на деякий час камеру.

«Якого біса вона тут?! І як система охорони не відреагувала на неї?!»

— Ліза?!

— Не хвилюйся, — спокійно почала Ліза намагаючись заспокоїти мене, проте один її вигляд не давав мені спокою. — Я тут лише для того, щоб забрати дещо. Удамо, що ми не бачили одна одну, гаразд?

— Ні! — крикнула я та покрокувала до неї, забувши про Дану. — Як Ви взагалі потрапили сюди?!

— У мене є ключі. До чого ці запитання?

— І справді, «до чого?». Віддайте їх, — протягнула я руку до Лізи.

— Що? — її брови так піднялись, наче от-от зіллються із чубчиком, що падав на чоло, а рот розкрився в ідеальне «о». Однак вона не стала щось говорити, а лише відвела голову праворуч і глибоко вдихнула.

— Не чули? Сказала ж, віддайте ключі та все, — наполягала я, підставивши руку ще ближче до неї. — Де вихід, Ви знаєте, а двері я в змозі й сама зачинити.

— Ти зараз це серйозно? — продовжила Ліза спокійним голосом. Вона була на межі, щоб не перейти на крик.

— Цілком, — відповіла я, стоячи так само біля неї. Ліза лише заплющила очі та знову глибоко вдихнула.

— Гаразд, — розплющивши очі, Ліза віддала ключі. — Потім не проси в мене допомоги в разі чого. Гарного вам вечора, — вона подивилась на мене, а потім на Дану, яка не насмілювалася навіть поворушитися. — Дівчата... — закінчивши говорити, Ліза вийшла й зачинила за собою двері.

— Е-е-ем... — протягнула Дана.

— Пробач за це, — підійшла я до неї та обійняла, проте Дана відсунула мене.

— Камери... — тихо відповіла вона та відсунулася ще далі.

— З тобою точно все гаразд? — запитала я, напевно, уп'яте. Дана лежала на дивані в моїй кімнаті.

Після того, як пішла Ліза, Дана була сама на себе не схожа. Ми спілкувалися, говорили на різні теми, поки Дана не сказала, що сильно втомилася. Це явно було брехнею, але я не стала нічого говорити. Моя поведінка якимось чином сильно вплинула на неї. Зрештою, із розмови з подругою я нічого цікавого не дізналася, а навантажувати її запитаннями не стала. Якби не Ліза, все було б добре...

— Добраніч, — сказала я Дані, на що вона пробурмотіла: «Угу».

Проте спати мені зовсім не хотілося. Я вирішила перевірити камери.

У будинку все було чисто. На дворі також. Хоча...

«А? А це що?»

Там, де я раніше бачила дивного чоловіка, хтось стояв та вмикав і вимикав ліхтар, явно бажаючи привернути мою увагу.

«Хто? Навіщо?»

Був лише один спосіб перевірити. Я скочила з ліжка й вибігла з кімнати.

— Влаго, ти куди?! — донісся стурбований голос Дани.

— Зараз буду! Сиди в кімнаті! — відповіла я вже біля виходу з дому, беручи до рук куртку та взуваючи капці.

«Він ще там!»

Я бігла та дивилася в телефон. Хтось продовжував світити ліхтарем. Однак, прибігши на те місце, я не виявила ніякої фігури. Лише ліхтар, що самостійно вмикався й вимикався, був закріплений на дереві та ідеально направлений в сторону камери.

— Хто ти?! — крикнула я посеред вулиці, оглядаючись по сторонах, проте ніхто, крім прохолодного вітру, мені не відповідав. — Ну гаразд...

Я забрала ліхтар з дерева. Аж раптом щось у чорному пакеті звалилося на землю.

Для Влади, яка не Влада

— А?

Я взяла пакет та розкрила його. У середині було те, чого я ніяк не сподівалася знайти. Блокнот! Той самий блокнот із ланцюжком!

Я ще раз озирнулася по сторонах у пошуках того, хто міг залишити послання. Утім, навколо не було ні душі.

— Влаго?! — долинув до мене крик Дани.

Я обернулася. Дана стояла, упершись руками в коліна, а за нею, біля повороту, стояв силует.

Він елегантно зняв капелюх, поклонився та пішов далі.

— Стій! — крикнула я невідомому, побігши зі всіх сил за ним.

— А? — єдине, що сказала Дана, коли я пробігла повз неї, повертаючи праворуч, де вже нікого не було.

— Владо, та що з тобою?! — наздогнала мене Дана.

— Нічого. Вже нічого... — відповіла я, міцніше стиснувши в руках блокнот з ланцюжком, на якому було надряпано: «Ідум».

<http://tl.rulate.ru/book/89711/2872021>